

# Rozważania: czwartek 31 tygodnia okresu zwykłego

Rozważanie na czwartek 31  
tygodnia okresu zwykłego.

Proponowane tematy to:

Tajemnica Bożego miłosierdzia;  
Bóg jest szczęśliwy, że może  
nam przebaczyć; Przebaczenie,  
które znajdujemy w spowiedzi.

- Tajemnica Bożego miłosierdzia;
- Bóg jest szczęśliwy, że może  
nam przebaczyć;
- Przebaczenie, które znajdujemy  
w spowiedzi.

„KTÓŻ Z WAS, gdy ma sto owiec, a zgubi jedną z nich, nie zostawia dziewięćdziesięciu dziewięciu na pustyni i nie idzie za zgubioną, aż ją znajdzie?” (Łk 15,4). Kiedy słuchamy dziś tych słów, może napełni nas wdzięczność wobec Boga, pamiętając te wszystkie chwile, kiedy czuliśmy Jego wytrwałość w szukaniu nas, gdy byliśmy zagubieni. „Powiadam wam: Tak samo w niebie większa będzie radość z jednego grzesznika, który się nawraca, niż z dziewięćdziesięciu dziewięciu sprawiedliwych, którzy nie potrzebują nawrócenia” (Łk 15,7). Chcemy zrozumieć tę „większą radość w niebie”, o której mówi Chrystus. Jakie tajemnice kryje? Dlaczego Bóg tak bardzo cieszy się z jednego grzesznika, który się nawrócił? Czy nie zależy mu bardziej na naszych dobrych uczynkach lub naszej walce, aby zachować przykazania?

Św. Josemaría próbował wchodzić w takie sytuacje i delektować się nimi: „Czyż nie słyszeliście, jak mówił o owcach i stadach, z jaką czułością, z jaką radością opisuje postać Dobrego Pasterza!” <sup>[1]</sup> Sam doświadczył podobnych scen na wsi: „Jeśli któraś z nich została uszkodzona, jak to się tam mówi, jak któraś miała złamaną nogę, to odtwarzał się stary obraz: nosili ją na swoich ramionach. Widziałem też, jak pasterz - szorstki pasterz, który wydaje się nie być zdolny do czułości - z miłością nosi w ramionach nowonarodzone jagnię”<sup>[2]</sup>.

W rzeczywistości, owa „radość w niebie” ze znalezienia zagubionej owcy ukazuje nam prawdziwe oblicze Boga ojca, który „przebacza wszystko i przebacza zawsze. Kiedy Jezus przedstawia swoim uczniom oblicze Boga, Jego słowa wyrażają czułe miłosierdzie. Mówi, że jest więcej radości w niebie z grzesznika, który żałuje, niż z tłumu

sprawiedliwych, którzy nie potrzebują nawrócenia (por. Łk 15,7.10). Nic w Ewangeliach nie wzbudza podejrzania, że Bóg nie przebaczyłby grzechów osobie chętnej, która prosi, by ją przygarnął na nowo”<sup>[3]</sup>. Być może najtrudniej jest zrozumieć, że to my potrzebujemy miłosierdzia Bożego; to my jesteśmy tymi, którzy wracając wciąż na nowo do pasterza możemy uradować całe niebo.

---

„CIESZCIE SIĘ ZE MNA, bo znalazłem owcę, która mi zginęła” (Łk 15,6).

Radość Boga jest zaraźliwa.

Gromadzi wszystkich razem i prosi, aby dzielali jego radość. Nie jesteśmy w stanie wyobrazić sobie rozmiarów szczęścia, jakiego doświadcza Bóg w swojej prywatności, ale możemy zbliżyć się do tej tajemnicy przynajmniej z

pragnieniem zagłębienia się w nią. Dlaczego Bóg jest tak szczęśliwy, kiedy nam przebacza? Jednym z powodów jest to, że przebacząc, nie tracimy z oczu cudu Bożej miłości. W rzeczywistości, słowo „przebaczyć” oznacza dać całkowicie, obdarzyć doskonałą ofiarą. „Co ja Ci zrobiłem, Jezu, że mnie tak kochasz? - zadawał sobie pytanie św. Josemaría. Obrażać cię... i kochać cię. Kochać cię: do tego sprowadza się moje życie” <sup>[4]</sup>.

Z drugiej strony, kiedy ktoś prosi o przebaczenie, mówi osobie po drugiej stronie wiele rzeczy, choć nie zawsze bezpośrednio. Przekazuje na przykład takie komunikaty: “żałuję, że to zrobiłem” lub “chciałbym przywrócić uczucie, które było między nami”. Syn, który prosi swojego ojca o przebaczenie to syn, który kocha swojego ojca, ufa mu. Boli go, że przez niego cierpiał. Prosząc o przebaczenie wyrażamy chęć położenia kresu sytuacji, która

jest przyczyną grzechu, czyli właśnie odrzucenia miłości Boga do nas. Radość, której doświadczamy, gdy otrzymujemy przebaczenie, jest wielka, ale jest jedynie bladym odbiciem radości, którą czuje Bóg, gdy przyjmuje nas z powrotem do życia.

„Kiedy modlący się z Psalmu 27, otoczony przez wrogów (...), szuka pomocy u Pana i wzywa Go, może złożyć swoje świadectwo wiary, mówiąc: «Choćby mnie opuścili ojciec mój i matka, to jednak Pan mnie przygarnie». Bóg jest Ojcem, który nigdy nie opuszcza swoich dzieci, kochającym Ojcem, który wspiera, pomaga, przyjmuje, przebacza, zbawia, z wiernością, która o wiele przewyższa wierność ludzi i otwiera się na wymiar wieczności”<sup>[5]</sup>. I nie poprzestaje na tym. Co więcej, mówi nam, że przebaczenie nam jest jego wielką radością.

.....

W SPOWIEDZI MOŻEMY zgłębić tę tajemnicę Bożej radości. „Panie, Ty wiesz wszystko. Ty wiesz, że Cię kocham” (J 21,17). Tym zwrotem, lub podobnymi słowami, mówimy Jezusowi, że nawet jeśli czasem nasze czyny trochę to ukrywają, w głębi serca Go kochamy. To prawda, że będziemy wyznawać nasze grzechy, ale przede wszystkim wyznajemy Jego dobroć, Jego miłość i Jego miłosierdzie. Na nic nie zasługujemy, a jednak ośmielamy się prosić o przebaczenie. Choć może się do tego przyzwyczailiśmy, w rzeczywistości, wyznając nasze grzechy, zaprzeczamy ludzkiej logice i zostajemy w pełni wprowadzeni do boskości. Porzucamy sądy, które instynktownie wydajemy na temat naszego życia, aby pozwolić Bogu mieć ostatnie słowo.

A to słowo jest jednoznaczne:

„Oświadczam, że jesteś niewinny”. W tym samym czasie widzimy, jak Chrystus bierze na siebie nasze winy, nasze grzechy i odpowiedzialność, która na nas spoczywa. On nosi nasze grzechy, aby nas od nich uwolnić: „Lecz On był przebity za nasze grzechy,

zdruzgotany za nasze winy. Spadła Nań chłosta zbawienna dla nas, a w Jego ranach jest nasze zdrowie” (Iz 53,5). „Przebaczenie nie jest owocem naszych wysiłków, lecz jest prezentem, jest darem Ducha Świętego, który nas napełnia obmywającym strumieniem miłosierdzia i łaski, który nieustannie wypływa z otwartego serca Chrystusa ukrzyżowanego i zmartwychwstałego”<sup>[6]</sup>. I jakby tego było mało, mówi nam, że napełnia Go to radością. Kiedy widzieliśmy coś podobnego?

Przekazywanie innym, w odpowiednim momencie, istnienia tego daru jest znakiem, że go cenimy i jesteśmy za niego szczerze wdzięczni. Możemy prosić Matkę Bożą, aby była apostołką spowiedzi, aby przybliżyła naszych przyjaciół do uścisku Bożego przebaczenia.

---

[1] Św. Josemaría, Notatki z zebrania, 13 marca 1955 r.

[2] Św. Josemaría, *List* 27, nr. 22.

[3] Franciszek, Audiencja, 24 IV 2019.

[4] Św. Josemaría, Zapiski duchowe, 5, 358-359, 29 X 1931.

[5] Benedykt XVI, Audiencja, 30 I 2013.

[6] Franciszek, Audiencja, 19 II 2014.

---

pdf | dokument generowany  
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-  
pl/meditation/rozwazania-czwartek-31-  
tygodnia-okresu-zwyklego/](https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-czwartek-31-tygodnia-okresu-zwyklego/) (22-12-2025)